
EVEREST

2046

tamadres.com

COLM TÓIBÍN

1955 yılında, İrlanda'da doğdu. Columbia ve Manchester üniversitelerinde edebiyat üzerine dersler verirken bir taraftan da roman, öykü, deneme ve tiyatro oyunlarına imza attı. Bunların arasında, 2015 yılında yönetmen John Cowley tarafından filme de çekilen *Brooklyn*, *Observer* gazetesi tarafından “*En İyi On Tarihi Roman*” arasında gösterildi. Colm Tóibín, eserleriyle pek çok ödül de aldı. Bunlardan bazıları: *Üstad* (Nokta Yayınları, 2005) ile “International IMPAC Dublin Edebiyat Ödülü” (2006); *Brooklyn* (Everest Yayınları, 2015) için “Costa Roman Ödülü” (2009); İrlanda edebiyatına katkılarından ötürü “Irish PEN Ödülü” (2011); *Nora Webster* (Everest Yayınları, 2015) ile “Hawthornden Ödülü” (2015).

BÜŞRA AĞAÇ

1996 yılında dünyaya geldi. İstanbul Üniversitesinde Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Bölümünde okudu.

COLM TÓIBÍN

İSİMLER EVİ

Türkçesi: Büşra Ağaç

Yayın No 2046
Çağdaş Dünya Edebiyatı 283

İsimler Evi
Colm Tóibín

Kitabın özgün adı: *House of Name*

Editör: Zafer Zorlu
İngilizce aslından çeviren: Büşra Ağaç
Kapak tasarımı: Umut Peh
Sayfa tasarımı: Muzaffer Aysu

© 2017, The Heather Blazing Ltd.
© 2021, bu kitabın Türkçe yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Haziran 2021

ISBN 978-605-185-622-3
Sertifika No: 43949

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 45099
Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Çağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 513 34 20-21 Faks: (0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

İSİMLER EVİ

tamadres.com

tamadres.com

Hedi El Kholti'ye

tamadres.com

tamadres.com

Klytimestra

tamadres.com

tamadres.com

Ölümün kokusuyla tanıştım. Rüzgârın savurup getirdiği, bu sarayın odalarında gezinen hastalıklı, şekerli koku. Huzurlu ve mutlu hissetmek artık çok kolay benim için. Gökyüzünü ve değişen ışığı izleyerek geçiriyorum sabahı. Dünya kendi hazlarıyla doldukça, kuş cıvıltıları da yükseliyor. Ve sonra, gün solmaya başlarken sesler de solup gitmeye başlıyor. Uzayıp giden gölgeleri seyrediyorum. Çok şey sessizce çekip gitti, ama ölümün kokusu saplanıp kaldı. Koku belki de bedenime girmiştir ve ziyarete gelen eski bir dost gibi karşılanmıştır orada. Korku ve endişenin kokusu. Hava nasıl buradaysa koku da burada; sabahları gelen ışık gibi geri dönüyor o da. Beklemekten donuklaşan gözlerime hayat veren koku sadık bir yoldaşım oldu. Ama gözlerim donuk değil artık; canlılıkla parıldıyorlar şimdi.

Cesetlerin bir iki gün boyunca, yaydıkları tatlı koku kötüleşip kokuşmaya başlayınca kadar, güneşin altında bırakılmasını emrettim. Ve çarpık bedenleriyle cesetlere üşüşen cesur sinekleri izlemek hoşuma gitti. Ziyafetlerinin etrafında vızıldıyor, sona ermeyen açlıkları keyiflerini kaçırıyordu. Benim de tanıdığım ve kıymetini bilmeyi öğrendiğim bir açlıktı bu.

Şimdi hepimiz açız. Yemek, açlığımızı perçinlemekten, dişle-
rimizi keskinleştirmekten başka bir şey yapmıyor. Et daha fazla et, ölüm daha fazla ölüm için iştahımızı kabartıyor. Cinayet

gözümüzü döndürüyor; ruhumuzu, bizi daha fazlasını istemeye itecek kadar vahşi ve lezzetli bir tatmin duygusuyla dolduruyor.

Samimiyet ve hassasiyetle kulak memelerini delen bir bıçak. Ve ardından, güneşin gökteki hareketi kadar sessizce gırtlığa doğru kayıyor. Ama daha büyük bir şevk ve hızla. Ve koyu kanı, gecenin koyuluğunun tanıdık şeylerin üzerini örtmesi gibi, aynı önlenemez sükûnetle akıp gidiyor.

*

Kurban edileceği yere götürmeden önce saçlarını kestiler kızımın. Elleri arkadan sıkıca bağlanmış ve bileklerindeki deri, ipler yüzünden soyulmuştu. Ayak bilekleri de bağlıydı. Korkak, düzenbaz babasına lanetler yağdırmasını durdurmak için ağzını bağlamışlardı. Ama yine de, babasının onu gerçekten öldüreceğini, hayatını ordusu için kurban edeceğini anladığı zaman boğuk çığlıkları işitildi. Saçlarını alelacele ve dikkatsizce kestiler; kadınlardan biri paslı bir bıçakla kafa derisini deldi kızımın. Ve Iphigeneia lanetine başladığı sırada, sözleri duyulmasın diye eski bir kumaş parçasıyla bağladılar ağzını. Mücadeleyi bırakmadığı için, yaptığı dalkavukça konuşmaya rağmen bir an bile, bir kez bile kaderine boyun eğmediği için gurur duyuyorum onunla. Kurtulmak için ayak bileklerindeki düğümleri, ellerindeki ipleri gevşetmeye çalışmaktan hiç vazgeçmedi. Ona duyduğu iğrenmenin ağırlığını hissetsin diye babasına lanetler yağdırma çabasını da bırakmadı hiç.

Sesi bastırılmadan önce sarf ettiği sözleri tekrar etmeye yanaşmıyor kimse. Ama ben biliyorum o sözleri. Onları ben öğrettim ona. Benim uydurduğum, aptalca amaçlar peşinden koşan babasını ve onun yandaşlarını titretecek sözlerdi bunlar. Kızımızı, güzel ve gururlu Iphigeneia'yı, buraya nasıl sürükle-

diklerinin ve savaşta galip gelebilmek için onu tozlar arasında çekiftirip kurban ettiklerinin haberleri yayıldığı zaman, babasına ve onun yanındakilere neler olacağını duyuran sözlerdi bunlar. Bana söylendiğine göre, son nefesinde öyle bir çığlık atmış ki onu işitenlerin kalplerini delip geçmiş. Kızımın ölürken attığı çığlıklar, babası eve döndüğünde, yerini sessizliğe ve planlara bıraktı. Babası Agamemnon'u, karşılık vermeyeceğimi düşünmeye iterek kandırdım. Bekledim. İşaretleri gözledim ve gülümseyerek kollarımı açtım ona. Yiyeceklerle dolu bir sofraya hazırlattım. Budalanın yiyeceği! Onu heyecanlandıracak özel bir parfüm sürdüm. Budalanın parfümü!

Onun hazırlıksız olduğu bir anda hazırdım ben. Şanlı zaferlerle evine dönen kahraman; kızının kanı ellerinde, ama sanki bütün kirlerden arınmış gibi yıkanmış elleri. Elleri bembeyaz, kolları dostlarını kucaklamak için açılmış, yüzü gülüyor. Birazdan bunu kutlamak için kadehini kaldırıp ağzını pahalı yemeklerle dolduracağına inanan büyük asker. Ardına kadar açık ağzı! Eve döndüğü için rahatlamış artık!

Ani bir acıyla yumruklarını sıktığını gördüm. Bunun eninde sonunda gerçekleştiğini bilmenin dehşeti ve şaşkınlığıyla sıkılmış yumruklar; kendi sarayında, gevşediği ve orada bulunmanın rahatlığıyla eski taş küvetinde yıkanma zevkini yaşayacağına emin olduğu bir anda.

Söylediğine göre, bütün bunların kendisini beklediğini düşünerek devam edebilmiş yoluna. İyileştirici su ve çeşniler, yumuşak ve temiz giysiler, tanıdık hava ve sesler. Ağızlığını çıkarmış, kükremesi bitmiş, vücudu gevşemiş ve tehlike düşüncesi aklının ucundan bile geçmeyen bir aslan gibiydi.

Gülümsedim ve benim de ona hazırlayacağım karşılama üzerine düşündüğümü söyledim. Uyanıkken ya da rüyaday-

ken onun düşüncesiyle dolup taşıdığını söyledim ona. Ayağa kalkıp küvetin esanslı suyundan tamamen arındığı anı düşledim. Yemeğinin piştiğini, sofrasının kurulduğunu, dostlarının toplandığını ve banyosunun hazırlandığını söyledim. Ve şimdi gitmelisin, dedim ona, banyoya şimdi gitmelisin. Yıkanmalıydı, evine gelmenin rahatlığıyla yıkanmalıydı. Evet, evine. Aslanın geldiği yer burasıdır. Ve aslan evine bir kez döndü mü, onunla ne yapacağımı biliyordum.

*

Ne zaman döneceğini bana haber verecek casuslarım vardı. Bazı adamlar uzak tepelere haber göndermek için ateş yakarken, diğerleri bana uyarı sinyali göndermek için ateş yakıyordu. Haberleri getiren ateşti, tanrılar değil. Tanrıların arasında bana yardım edecek, hareketlerimi denetleyecek veya zihnimi okuyacak biri kalmadı. Tanrılar arasında danışacağım kimse kalmadı artık. Tanrıların zamanı geçti ve ben bu ıssız ve ürpertici farkındalığın ortasında, bir başıma yaşıyorum şimdi

Hiçbir tanrıya dua etmiyorum. Dua etmediğim ve bir daha da etmeyeceğim için buradakiler arasında yalnız kaldım. Sıradan fısıltılarla konuşacağım bunun yerine. Dünyadan gelen ve kaybedilmiş olanın pişmanlığını taşıyan sözcüklerle konuşacağım. Duaya benzeyen sesler çıkaracağım, ama bu duaların ne bir kaynağı ne de bir hedefi olacak. İnsani bile olmayacak bu sesler. Çünkü kızım öldü ve hiçbir şeyi duyamaz.

Herkesin bildiğinden daha iyi biliyorum ki tanrılar bizden uzaklar, başka meselelerle ilgileniyorlar. İnsanların arzularını ve maskaralıklarını, ben bir ağacın yapraklarını ne kadar umursuyorsam o kadar umursuyorlar. Yaprakların orada olduklarını biliyorum; soluyorlar ve yeşeriyorlar ve tekrar soluyorlar. Tıpkı

insanların dünyaya gelip yaşamaları ve yerlerini kendileri gibi olan başkalarına bırakmaları gibi. Onlara yardım edecek veya solmalarını önleyecek bir şey yapamam. Onların arzuları beni ilgilendirmiyor.

Durduğum yerde gülesim geliyor şimdi. İşitin beni! Tanrıların, kocamın bu savaşı kazanmasına izin verdiği fikrine önce kıkırdadığımı ve sonra da neşeyle inlediğimi işitin. Attığı her adımın, uyguladığı her planın ilhamını onlardan aldığı, tanrıların onun sabahları takındığı dalgın hallerini ve geceleri dışarı taşan garip ve aptal coşkunluğunu bildiği, onun isteklerini dinleyip ilahi evlerinde tartıştıkları ve kızımın cinayetini tasvipte izledikleri fikrine.

Pazarlık basitti. O veya askerleri öyle olduğuna inandı ya da. Rüzgârın yön değiştirmesine karşılık masum kızı öldürün. Onu bu dünyadan gönderin ve etini bıçakla kesin ki bir daha bir odaya girmeyeceği veya sabah uyanmayacağı şüphe götürmesin. Dünyayı onun zarafetinden mahrum bırakın. Ve ödül olarak tanrılar, rüzgârı babasının yelkenlerinin ihtiyacı olduğu yöne estirecek, düşmanlarının ihtiyacı olduğu günlerde rüzgârı susturacaklar. Tanrılar, onun adamlarını uyanık ve cesur kılacak, düşmanlarını korkuyla dolduracaklar. Tanrılar, adamlarının kılıçlarına güç katacak, onları hızlı ve keskin kılacaklar.

Hayatta olduğu vakitler, o ve çevresindeki adamlar, tanrıların kendilerini önemseydiğine ve her birinin kaderini gözlediğine inanırlardı. Ama ben öyle olmadığını ve olmayacağını söylüyorum. Tanrıların bize gösterdiği ilgi, bizim gökyüzünde kayan bir yıldız gösterdiğimiz ilgiyle aynı: duymadığımız ve duysak bile tamamen kayıtsız kalacağımız bir ses.

Tanrıların, kendilerine özgü, dünyevi olmayan kaygıları var; bizim hayal edemeyeceğimiz kaygılar. Hayatta olduğumuzun